

[Axel Kristensen.]

vil efter vor opfattelse i det væsentlige give kommunerne erstatning for de tab, de lider ved, at grundstigningsskylden falder bort. Der skulle herefter ske det, når ændringen er endeligt gennemført, altså pr. 1. april 1966, at kommunerne ikke vil få en væsentlig dårligere stilling end før, idet vurderingen på grundene da er forhøjet, og der vil da blive mulighed for mindre skat på selve ejendommene, hvilket vil medføre lavere husleje og mindre udgifter for erhvervslivet, og tillige skulle der komme en rimeligere fordeling, idet fordelingen jo hidtil har været meget tilfældig.

Der bliver et overgangsår fra den 1. april 1965 til den 1. april 1966, hvor kommunerne mister provenuet af de årsomvurderinger, der har fundet sted fra 1960 til 1963. Det er klart, at der er kommuner, som det vil ramme hårdt, og vi er derfor glade over, at den højtærede finansminister under drøftelserne i udvalget straks accepterede, at staten bar den byrde derved, at der overføres de nødvendige midler fra statens andel i grundstigningsskylden til kommunerne, og jeg tror, at med det vil kommunerne være vel tilfredse.

Der har været talt om tilbagebetalings-spørgsmålet, og det er da klart, at de mennesker, der nu har gået og ventet at få nogle tusinde eller nogle hundrede kroner tilbage, er skuffede; det er der ikke noget at sige til; det ville vel alle mennesker være. Men det må for det første fastslås, at for alle disse grundejere er det, der nu sker, gunstigere end en fastfrysning på 1960-niveauet med tilbagebetaling, og dernæst at der ville ikke være nogen saglig begrundelse for at tilbagebetale indtil 1960, for hvis man ville give erstatning for de urimeligheder, der havde været ved disse vurderinger, måtte man jo lige så vel give erstatning for de urimeligheder, der havde fundet sted i 1950'erne. Hvis man fikserede på 1960-niveauet, kunne der være en vis mening i tilbagebetaling, men når man ikke gør det, men afskaffer grundstigningsskylden helt,

måtte man have tilbagebetalt al grundstigningsskyld for alle årene, og det kan man selvfølgelig slet ikke indlade sig på.

Det er vel i øvrigt således, at når man har en lovgivning, må den have sine virkninger, og når man ophæver den, må de forbedringer, der sker, komme fra det tidspunkt, hvor man gennemfører den nye lov; og jeg mener altså, at det, der sker, er fordelagtigt for alle grundejere.

Da vi havde debatten her i foråret, erkendte den højtærede finansminister, at den gældende lov havde medført en lang række urimeligheder. Vi ville gerne have haft, at den højtærede finansminister allerede på det tidspunkt havde erkendt, at så måtte det hele falde væk. Det skete ikke, men det er sket nu, og det er vi glade for.

Det er klart, at det er langt lettere for os, der har været modstandere af grundstigningsskylden både i princippet og i dens udformning, at stille forslag om dens bortfald og langt vanskeligere for de mennesker, for hvem princippet var noget, de mente var rigtigt og skulle bruges. Derfor synes jeg ikke, man skal tale om, hvem der har vundet, og hvem der har tabt i denne sag. Det står nemlig sådan for mig, at den, der har vundet, er folkestyret. Folkestyret indebærer den store fordel, at man kan ændre ved forholdene på basis af de erfaringer, man gør, og det skal ikke gøres for svært at erkende, at man har lært noget, der gør ændringer nødvendige.

Jeg mener, at årsagen til, at disse forhold nu ændres, er den, at der i befolkningen er en klar modvilje mod en lovgivning, der på tilfældigt grundlag behandler mennesker forskelligt, f. eks. dette system med at indføre en grundværdistigningsskat, men derefter sige: ja, det er meget godt, men en hel masse mennesker skal slippe fri. Den, der købte i går, skal slippe fri, men den, der køber i morgen, skal ikke slippe fri. Dette har oprørt befolkningen, og det har skabt den stemning, som har bevirket, at en sådan lovgivning ikke kunne leve. Jeg synes, det er en stor sejr for det folkestyre,